

Arrest

nr. 266 507 van 12 januari 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46 / 1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 26 juli 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 juni 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 november 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 december 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat A. LOOBUYCK en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 10 maart 2020 België binnen en verzoekt op 13 maart 2020 om internationale bescherming. Op 22 juni 2021 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) ten aanzien van verzoeker tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 22 juni 2021 aangetekend wordt verzonden aan verzoeker en die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U bent een staatsburger van Oekraïne. U bent geboren op 27 juni 1979 in Kolomyja in Oekraïne, in de oblast Ivano-Frankivsk. U bent daar opgegroeid en verbleef daar bijna voortdurend tot uw vertrek in april 2007. U heeft tussendoor nog ongeveer een jaar in de stad Ivano-Frankivsk gewoond. U bent gehuwd in 2003 en gescheiden in 2007. U heeft een dochter die bij de moeder in Oekraïne verblijft. U was een vertegenwoordiger op zelfstandige basis voor een Amerikaans bedrijf gelegen in Ivano-Frankivsk en verdiende goed.

Omdat u elke dag 74 kilometer afstand moest afleggen van Kolomyja naar Ivano-Frankivsk wou u een appartement kopen in Ivano-Frankivsk. Om dat te kunnen doen besloot u in 2006 grond in Sheshory, die u van uw grootvader had geërfd, te verkopen. De grond was waardevol en gelegen in een kuuroord. U had, eind 2006, twee mannen gevonden die geïnteresseerd waren in de grond. Op het eerste zicht leek alles in orde te zijn. Later bleek dat de twee mannen u maar de helft van de gevraagde verkoopprijs wilden geven voor de grond. De twee mannen bleken, bij de politie gekende, criminelen te zijn met veel macht. Toen u weigerde de grond te verkopen werd u geslagen in december 2006. U bent naar de politie gegaan om een klacht in te dienen maar de politie die banden had met die criminelen verklaarde u gek om te willen klacht in te dienen. Enkele dagen later werd u opgebeld. De twee mannen wilden nog een afspraak maken maar u bent daar niet op ingegaan. Eind januari 2007 bent u dan door hen gedurende ongeveer een uur ontvoerd. U werd in een auto geduwd en uit de stad gevoerd. U werd opnieuw geslagen en uw ribben en tanden werden gebroken. U kreeg een laatste waarschuwing om te verkopen en u werd met de dood bedreigd. Uw familie heeft u aangeraden om te vertrekken en u bent dan ondergedoken. In april 2007 bent u uiteindelijk vertrokken uit Oekraïne.

U reisde in april 2007 naar Tsjechië waar u ongeveer 10 jaren verbleef, afgewisseld met periodes in Frankrijk en Duitsland. In Tsjechië diende u ook meerdere verzoeken om internationale bescherming in. Uw verzoeken in Tsjechië werden allemaal geweigerd. In 2019 diende u ook een verzoek om internationale bescherming in in Duitsland en in Nederland. Deze verzoeken werden eveneens geweigerd. U reisde uiteindelijk van Nederland naar België en op 11 maart 2020 bent u in België aangekomen.

Op 13 maart 2020 diende u een verzoek om internationale bescherming in in België.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u volgende document neer: kaartje van het opvangcentrum AZC BAEXEM in Nederland met uw identiteitsgegevens (origineel).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U vreest bij een terugkeer naar Oekraïne vermoord te worden door de machtige criminelen die u eerder hebben geslagen en ontvoerd omdat u uw grond niet wou verkopen. Ook uw moeder zou bij uw terugkeer problemen krijgen.

Na grondig onderzoek moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet. Het Commissariaat-generaal kan immers geen geloof hechten aan uw asielrelaas.

Het CGVS stelt immers vast dat onder meer diverse inconsistenties en tegenstrijdigheden konden worden vastgesteld in uw verklaringen voor het CGVS en de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Ten eerste slaagde u er niet in consequente verklaringen af te leggen over de identiteit van de criminelen die u hebben geslagen en ontvoerd en die uw grond onder de prijs wilden verkopen. Bij DVZ verklaarde u dat u hun namen niet kent maar wel hun bijnamen. Het betreft L. en V. (DVZ-verklaring,

vraag 5). Bij het CGVS daarentegen slaagde u er niet in die twee namen opnieuw te geven. U verklaarde dat de ene man V. heet. De andere zou zich niet hebben voorgesteld (CGVS, G., 26.04.2021, p. 11). Hiermee geconfronteerd op het einde van het persoonlijk onderhoud voor het CGVS kan u geen bevredigende uitleg geven waarom u verschillende verklaringen heeft afgelegd. U beweerde dat er ook één iemand was met de letter L, dat dit een bijnaam was en u niet zeker was (CGVS, G., 26.04.2021, p. 21). Het feit dat u geen consequente verklaringen kan afleggen over de identiteit van de personen, die toch de reden zijn van al uw problemen en waarom u bent gevlucht uit Oekraïne, maken uw verklaringen op zich al weinig geloofwaardig. Het is echter nog opmerkelijker dat u sowieso enkel de bijnamen van de criminelen kent. U beweerde voor de DVZ immers dat deze mensen intussen hoge posities in de regering bekleden. Het zouden parlamentsafgevaardigden zijn (DVZverklaring, vraag 5). U legde gelijkaardig verklaringen af voor het CGVS (CGVS, G., 26.04.2021, p. 9). Als u dat te weten bent gekomen moet u ook redelijkerwijze verwacht worden te weten wie het zijn en hun naam kennen. We mogen kortom toch verwachten dat u de namen van de criminelen die de oorzaak zijn van uw problemen goed zou kennen, quod non in casu. Deze vaststelling, die aan de kern van uw asielrelaas raakt, aangezien al uw problemen zouden voortkomen uit het feit dat u wordt vervolgd door die criminelen, zetten de geloofwaardigheid van uw relaas reeds volledig op de helling. Geconfronteerd met het feit dat u verklaarde dat de criminelen nu parlamentslid zijn veranderde u uw verklaringen en beweerde u dat u het niet over de criminelen concreet had en dat het een grote bende is die overal hun mensen steken (CGVS, G., 26.04.2021, p. 21). Deze verklaring is tegenstrijdig aan wat u eerder beweerde bij zowel bij de DVZ als het CGVS en kan niets afdoen aan onze vaststellingen.

Ten tweede slaagde u er niet in consequente verklaringen af te leggen over wat de criminelen al dan niet voor uw grond wilden betalen, wat toch opnieuw de kern van uw asielrelaas betreft, gezien de problemen voortkomen uit het feit dat de criminelen de door u gevraagde verkoopprijs niet wilden betalen. Bij de DVZ verklaarde u dat ze u drie keer minder zouden betalen (DVZ-verklaring, vraag 5). Op het persoonlijk onderhoud voor het CGVS daarentegen verklaarde u dat de criminelen u maar de helft van de gevraagde prijs wilden geven (CGVS, G., 26.04.2021, p. 8). Gezien het feite dat de criminelen de verkoopprijs niet wilden betalen en u bijgevolg de verkoop weigerde de oorzaak van uw problemen uitmaakt mogen we toch verwachten dat u nog zou weten wat die criminelen al dan niet wilden geven en op zijn minst mogen we verwachten dat u hierover consequente verklaringen kan afleggen, quod non in casu. Hiermee geconfronteerd kon u enkel aangeven dat de criminelen de helft wilden geven (CGVS, G., 26.04.2021, p. 21). Het benadrukken van één versie van de feiten kan echter de inconsistentie niet opheffen. Deze vaststellingen zetten de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder op de helling.

Ten derde legde u tegenstrijdige verklaringen af over het al dan niet indienen van een klacht bij de politie tegen de criminelen. Zo verklaarde u bij DVZ dat u naar de politie bent gestapt om een klacht in te dienen. Toen de politie hoorde tegen wie u een klacht wou indienen hebben ze u dat ten zeerste afgeraden. U zou toch een klacht hebben ingediend en de bandieten zouden dat zelf te weten zijn gekomen (DVZ-verklaring, vraag 5). Bij het CGVS daarentegen verklaarde u dat de politie banden had met de criminelen en u gek verklaarden dat u een klacht wou indienen (CGVS, G., 26.04.2021, p. 8 en p. 17). U zou niet hebben aangedrongen een klacht in te dienen, u verklaarde dat heel expliciet, en zou zelf gezegd hebben dat u zelf zal proberen uw problemen op te lossen (CGVS, G., 26.04.2021, p. 17). Het feit dat u hierover tegenstrijdige verklaringen aflegt doet verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Ten vierde legde u tegenstrijdige verklaringen af over wie de criminelen precies bedreigden. Zo verklaarde u voor de DVZ dat uw vrouw, uw moeder, uw broer en uw familie werd bedreigd en ook uw kennissen werden lastig gevallen. Omwille van deze problemen heeft uw familie jaren geen contact met uw willen hebben (DVZ-verklaring, vraag 5). Voor het CGVS daarentegen verklaarde u expliciet dat uw familie nooit problemen heeft gekend met die criminelen. U verklaarde: 'Wat hebben ze daarmee te maken? Ik was het probleem.' Uw familie had geen problemen omdat ze achter u zochten (CGVS, G., 26.04.2021, p. 19). Hiermee geconfronteerd gaf u op het persoonlijk onderhoud bij het CGVS aan dat uw vrouw niet werd bedreigd en u enkel gezegd had dat de familie bang en bezorgd was. Deze uitleg kan niet overtuigen. Een versie van de feiten opnieuw herhalen heft de duidelijke tegenstrijdigheid die is vastgesteld niet op. Deze tegenstrijdigheid doet verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Ten vijfde legde u tegenstrijdige verklaringen af over de problemen die uw familie al dan niet zou hebben gehad nadat u vertrokken was uit Oekraïne. Voor de DVZ verklaarde u dat uw moeder omwille van de problemen ook haar woning heeft verlaten en ze in haar ouderlijk huis in een dorp is gaan wonen

(DVZ-verklaring, vraag 5). Voor het CGVS daarentegen verklaarde u dat uw moeder weliswaar is verhuisd maar er geen problemen waren voor uw familie na het vertrek uit uw land en ze enkel u zochten. Ze hebben het op zijn minst niet gezegd. U verklaarde dat het kan zijn dat uw familie iets heeft verzwegen (CGVS, G., 26.04.2021, p. 20). Deze verklaringen zijn opnieuw manifest tegenstrijdig en hiermee geconfronteerd ontkent u dat u heeft gezegd dat uw moeder omwille van de problemen haar woning heeft verlaten (CGVS, G., 26.04.2021, p. 22). Dit is geen aanvaardbare uitleg. Het verslag van het gesprek bij DVZ werd u immers voorgelezen en u heeft bevestigd dat de verklaringen juist zijn (DVZ-verklaring p. 3 en p. 4). U heeft noch bij de DVZ, noch bij het CGVS melding gemaakt van correcties die zouden moeten gebeuren (CGVS, G., 26.04.2021, p. 2). Het eenvoudige ontkennen van wat u bij DVZ heeft gezegd kan aldus de tegenstrijdigheid niet te niet doen. Deze vaststellingen zetten de geloofwaardigheid aldus nog verder op de helling.

Het CGVS moet aldus vaststellen dat uw verklaringen duidelijke tegenstrijdigheden bevatten die de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig aantasten.

Op basis van bovenstaande vaststellingen meent het CGVS aldus dat uw asielrelaas niet geloofwaardig is en dat de vluchtelingenstatus u bijgevolg niet kan worden toegekend, noch de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus zoals voorzien in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer de mate van willekeurig geweld naar aanleiding van een gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge doch stelt vast dat uit een grondige analyse van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), duidelijk blijkt dat de actuele veiligheidssituatie in de oblast Ivano-Frankivsk waarvan u afkomstig bent op geen enkele wijze kan worden gekarakteriseerd als dergelijke uitzonderlijke situatie die de toekenning van subsidiaire bescherming wettigt. Hoewel er in de marge van het conflict in de Donbas af en toe gewelddadige incidenten gebeuren, bv. manifestaties die uitlopen op geweld of sporadische en kleinschalige aanslagen waarbij mogelijk een conflict-gerelateerd motief zou kunnen spelen, is er op het grondgebied van Oekraïne buiten de Donbas en de Krim immers géén sprake van militaire confrontaties of gevechtshandelingen, noch van een bezetting door niet-regeringsgebonden groeperingen.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het Commissariaat-generaal over dergelijke elementen.

Het door u voorgelegde document wijzigt niets aan de voorgaande appreciatie. Uw kaartje van het opvangcentrum AZC BAEXEM in Nederland met identiteitsgegevens is enkel een indicatie voor uw identiteit die hier niet ter discussie staat.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
(...)"

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Tevens is verzoeker van mening dat de bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel schendt.

2.1.1.1. Verzoeker geeft een uiteenzetting omtrent de inhoud van de motiveringsplicht en stelt, verwijzend naar rechtsleer en rechtspraak, op algemene wijze: *“In de mate waarin er zich contradicties en omissies in het verhaal van de verzoekende partij voordoen zijn deze zeker niet van dien aard om tot de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas van de verzoekende partij te besluiten.”*

Het is volgens verzoeker bijzonder onredelijk dat de verwerende partij haar volledige beslissing baseert op vermeende tegenstellingen tussen zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en hetgeen hij verklaarde op het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal). Immers, bij de Dienst Vreemdelingenzaken kreeg verzoeker amper de tijd en de kans om zijn relaas te doen. Er werden hem geen bijkomende vragen gesteld, laat staan dat hij de mogelijkheid zou hebben gehad om eventuele misverstanden uit de weg te ruimen. Pas op het commissariaat-generaal kreeg hij voldoende tijd om alles uitgebreid uiteen te zetten. Het gaat volgens verzoeker dan ook niet op om de gehele beslissing te baseren op deze vermeende tegenstellingen.

Verder wordt in het verzoekschrift als volgt gesteld:

“Wat de namen van de twee mannen betreft is er helemaal geen sprake van enige tegenstrijdigheid. Zowel bij de DVZ als bij het CGVS heeft verzoekende partij verklaard dat zij de namen van de mannen niet kent. Zij hadden enkel hun bijnamen gegeven. V. en V. zijn dezelfde naam in het Russische, de ene is gewoonweg een afkorting van het andere. De bijnaam van de andere was verzoekende partij vergeten op het CGVS, ze herinnerde zich enkel nog dat zijn bijnaam met een L begon. Verwerende partij is van mening dat verzoekende partij de namen van de criminelen zou moeten kennen gezien zij hoge plaatsen bekleden binnen de regering en dat dit algemene kennis zou moeten zijn. Wat verzoekende partij bedoelde was dat deze mannen tot de plaatselijke regering behoorden en niet de federale, zij zijn niet alom gekend. Wat betreft hetgeen de criminelen wilden betalen voor de grond van verzoekende partij, is er klaarblijkelijk eveneens een misverstand ontstaan. De criminelen zeiden immers tegen verzoekende partij dat zij wel zouden bepalen wat zij zouden geven en dat verzoekende partij niet te weigeren had. Wat het indienen van de klacht betreft, merkt verzoekende partij op dat zij inderdaad naar de politie is gestapt met de intentie om klacht in te dienen, maar dat de politie haar gek verklaarde en haar ten sterkste afraadde om klacht neer te leggen. Uiteindelijk heeft verzoekende partij geen klacht neergelegd, maar de bandieten zijn het wel te weten gekomen dat zij van plan was om een klacht neer te leggen, wat de band tussen de bandieten en de politie bewijst. Verzoekende partij heeft geen contact meer met haar familie en vrienden in Oekraïne. Zij weigeren alle contact met hem, waardoor zij niet exact kan weten wie er nog bedreigd is geweest. Verzoekende partij meent dan ook dat verwerende partij erg onzorgvuldig te werk is gegaan. Zij heeft het relaas van verzoekende partij nooit ten gronde onderzocht en beperkt zich louter op de vermeende tegenstellingen tussen de verklaringen op de DVZ en het gehoor op het CGVS. Dit is niet ernstig. Verwerende partij heeft de vrees en de problemen van verzoekende partij op geen enkel ogenblik serieus genomen en ten gronde onderzocht.”

Een dergelijke manier van redeneren en desgevallend gebrekkig onderzoeken schendt volgens verzoeker dan ook op een kennelijke wijze het redelijkheidbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht. De verwerende partij heeft luidens het verzoekschrift nagelaten belangrijke aspecten in het dossier van verzoeker te onderzoeken en hecht ten onrechte geen geloof aan verzoekers vrees.

2.1.2. Verzoeker besluit dat de commissaris-generaal zeer snel en zeer onzorgvuldig tot de negatieve beslissing is gekomen. Hij vraagt in hoofddeorde te worden erkend als vluchteling, subsidiair de subsidiaire beschermingsstatus te worden toegekend, en uiterst subsidiair de bestreden beslissing vernietigd te zien teneinde de commissaris-generaal toe te laten de nodige bijkomende onderzoeksmaatregelen te nemen en een nieuwe beslissing te nemen.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog geen nieuwe stukken of bijkomende documenten bij het voorliggende verzoekschrift.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.3. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij, zo weze herhaald, daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3.4. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Verzoeker vreest bij een terugkeer naar Oekraïne vermoord te worden door de machtige criminelen die hem eerder hebben geslagen en ontvoerd omdat hij zijn grond niet aan hen wou verkopen.

2.3.5.2. Na grondige analyse van het administratief dossier treedt de Raad de commissaris-generaal bij dat geen geloof kan worden gehecht aan het door verzoeker ingeroepen asielrelaas, gelet op diverse inconsistenties en tegenstrijdigheden in verzoekers verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het commissariaat-generaal. De Raad merkt op dat verzoekers verweer in wezen beperkt blijft tot het volharden in zijn verklaringen, het geven van blote *post factum* beweringen en persoonlijke vergoelijkingen en het minimaliseren en in twijfel trekken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal. Hiermee slaagt verzoeker er echter niet in om de pertinente en correcte motivering in de bestreden beslissing te weerleggen of in een ander daglicht te stellen.

2.3.5.3. Vooreerst dient te worden aangestipt dat het feit dat het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken korter is dan dat voor het commissariaat-generaal, niets afdoet aan de verwachting dat een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, bij het invullen van de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken de voornaamste elementen ter ondersteuning van zijn beschermingsverzoek aanbrengt, zeker wat betreft de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig, correct en nauwkeurig mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. De duur van het interview is hierbij irrelevant. Verzoeker diende een kort, doch volledig overzicht te geven van de feiten en elementen die hebben geleid tot zijn vlucht uit zijn land van herkomst, zoals hem tijdens zijn gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken werd gevraagd, en dit overeenkomstig de op hem rustende verplichting om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (administratief dossier, stuk 7, vragenlijst, vraag 3.5). Afgezien van het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon evenwel redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat hij voldoende nauwkeurige en eensluidende verklaringen aflegde over de kern van het voorgehouden vluchtrelaas en de essentiële elementen. Ten overvloede kan nog worden gesteld dat verzoeker aan de start van zijn persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal verklaarde dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken alle belangrijke redenen voor zijn vertrek heeft aangehaald en dat hij, behalve dat hij het verslag enkel in het Nederlands kreeg, geen opmerkingen heeft over het eerste gesprek (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 2).

2.3.5.4. Verzoeker verwijt de verwerende partij verder weliswaar dat hij niet in staat werd gesteld om eventuele “*misverstanden*” uit de weg te ruimen, doch het feit dat hij hiermee niet zou zijn geconfronteerd, doet geenszins afbreuk aan het bestaan ervan. Het vaststellen van inconsistenties of tegenstellingen is tijdens het persoonlijk onderhoud zelf bovendien niet steeds mogelijk, terwijl verzoeker als enige persoon in principe wel kan weten wat hij eerder heeft verklaard. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt evenwel dat verzoeker met meerdere tegenstellingen en inconsistenties tussen zijn verklaringen werd geconfronteerd (zie notities persoonlijk onderhoud, p. 21-22) zodat zijn verweer allerminst dienstig is.

2.3.5.5. Een eenvoudige verwijzing naar rechtsleer en rechtspraak kan niet dienen om aan te tonen dat de *in casu* vastgestelde omissies en contradicties niet zouden volstaan om tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers vluchtrelaas te besluiten.

2.3.5.6. De Raad wijst erop dat de in de bestreden beslissing vastgestelde inconsistenties en tegenstrijdigheden betrekking hebben op de kern van het opgediste vluchtrelaas, waardoor deze de geloofwaardigheid ervan op fundamentele wijze ondergraven.

2.3.5.7. In verband met de inconsequente verklaringen over de identiteit van de criminelen die verzoeker zouden geslagen en ontvoerd hebben en die zijn grond onder de prijs wilden kopen, ontkent verzoeker in zijn verzoekschrift dat er sprake is van een tegenstrijdigheid. Zo heeft hij zowel bij de Dienst Vreemdelingenzaken als bij het commissariaat-generaal verklaard dat hij de namen van de mannen niet kent. Zij hadden enkel hun bijnamen gegeven. V. en V. zijn dezelfde naam in het Russisch, de ene is gewoonweg een afkorting van de andere. De bijnaam van de andere was verzoeker vergeten bij het commissariaat-generaal; hij herinnerde zich enkel nog dat zijn bijnaam met een ‘L’ begon. Verder bedoelde hij dat deze mannen tot de plaatselijke regering behoorden en niet de federale en dat zij niet alom gekend zijn.

Het louter ontkennen van een tegenstrijdigheid, die pertinent en draagkrachtig is en steun vindt in het administratief dossier, heft deze uiteraard niet op. Verzoeker herhaalt voorts in wezen wat hij reeds eerder voor het commissariaat-generaal verklaarde, namelijk dat hij de namen niet kende maar enkel de bijnamen, althans van één van de criminelen, en dat hij tijdens het onderhoud niet op de bijnaam van één van hen kon komen terwijl uit de vragenlijst van de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat hij daar wel in staat was de twee namen te geven. Los van de vraag of V. en V. dezelfde naam is in het Russisch, blijft de vaststelling dat verzoeker geen consequente verklaringen kan afleggen over de identiteit van de personen die de reden zijn van al zijn voorgehouden problemen en waarom hij is gevlucht uit Oekraïne, hetgeen zeer bevreemdend voorkomt aangezien dit de kern van zijn asielrelaas betreft. *Post factum* verklaren dat de personen in kwestie tot de plaatselijke en niet de federale regering behoren, wat in strijd is met het verklaarde op de Dienst Vreemdelingenzaken (vragenlijst, vraag 3.5) en tijdens het persoonlijk onderhoud (notities p. 9 en 21), doet geen afbreuk aan de overweging uit de bestreden beslissing dat het opmerkelijk is dat verzoeker enkel de bijnamen van de criminelen zou kennen, personen van wie hij inmiddels zou hebben vernomen dat ze intussen hoge posities bekleden waardoor redelijkerwijze van verzoeker mag worden verwacht dat hij hun echte namen zou kennen.

2.3.5.8. Betreffende de inconsequente verklaringen over wat de criminelen al dan niet voor de grond wilden betalen, is er volgens verzoeker klaarblijkelijk een misverstand ontstaan. De criminelen zeiden immers tegen verzoeker dat zij wel zouden bepalen wat zij zouden geven en dat verzoeker niet te weigeren had.

Met deze *post factum* vergoelijking slaagt verzoeker er geenszins de tegenstrijdigheid in verband met de prijs die de criminelen voor de grond van verzoeker wilden betalen, een derde dan wel de helft, die pertinent is en steun vindt in het administratief dossier (zie verklaring Dienst Vreemdelingenzaken, vraag 3.5 en notities persoonlijk onderhoud, p. 8), te ontcrachten. Deze nieuwe versie van de feiten staat overigens haaks op hetgeen hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal verklaarde toen hij met de tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, namelijk dat de criminelen de helft wilden geven (zie notities persoonlijk onderhoud, p. 21). Kwestieuze tegenstrijdigheid heft verzoeker op generlei wijze op. Zijn voormelde verklaringen hieromtrent waren immers duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar en laten geen ruimte voor de nuanceringen die hij *post factum* tracht aan te brengen. De Raad treedt de commissaris-generaal bij waar deze stelt dat er, gezien het feit dat de criminelen de verkoopprijs niet wilden betalen en verzoeker bijgevolg de verkoop weigerde de oorzaak van de voorgehouden problemen uitmaakt, op zijn minst verwacht mag worden dat verzoeker hierover consequente verklaringen kan afleggen, *quod non in casu*.

2.3.5.9. Aangaande de tegenstrijdige verklaringen over het al dan niet indienen van een klacht bij de politie stelt verzoeker dat hij inderdaad naar de politie is gestapt met de intentie om een klacht in te dienen, maar dat de politie hem gek verklaarde en hem ten sterkste afraaide om klacht neer te leggen. Uiteindelijk heeft verzoeker geen klacht neergelegd, maar de bandieten zijn het wel te weten gekomen dat hij het van plan was, wat de band tussen de bandieten en de politie bewijst.

Hiermee herneemt verzoeker slechts de versie van de feiten die hij bij het commissariaat-generaal aflegde (zie notities persoonlijk onderhoud, p. 16-17), maar verklaart hij geenszins de tegenstrijdigheid met het verklaarde bij de Dienst Vreemdelingenzaken als zou hij wel degelijk een klacht hebben ingediend (zie verklaring, vraag 3.5). De vastgestelde flagrante tegenstrijdigheid blijft dan ook onverminderd overeind en ondergraaft verder op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van het door verzoeker voorgehouden vluchtrelaas. Dat de bandieten te weten zijn gekomen dat hij van plan was een klacht in te dienen, wat de band tussen de bandieten en de politie bewijst, is een blote bewering die geenszins *in concreto* met ook maar enig begin van bewijs wordt gestaafd.

2.3.5.10. In verband met de tegenstrijdige verklaringen over wie de criminelen precies bedreigden en over de problemen die zijn familie al dan niet zou hebben gehad nadat hij vertrokken was uit Oekraïne, werpt verzoeker louter op dat hij geen contact meer had met zijn familie en vrienden in Oekraïne. Zij weigerden alle contact met hem zodat hij niet exact kan weten wie er nog bedreigd is geweest. Dit verklaart evenwel geenszins de tegenstrijdigheden die verzoeker dienaangaande aflegde, die allen pertinent en draagkrachtig zijn en die steun vinden in het administratief dossier. De Raad maakt de motieven in de bestreden beslissing die hierop betrekking hebben en die als volgt luiden dan ook tot de zijne:

“Ten vierde legde u tegenstrijdige verklaringen af over wie de criminelen precies bedreigden. Zo verklaarde u voor de DVZ dat uw vrouw, uw moeder, uw broer en uw familie werd bedreigd en ook uw kennissen werden lastig gevallen. Omwille van deze problemen heeft uw familie jaren geen contact met uw willen hebben (DVZ-verklaring, vraag 5). Voor het CGVS daarentegen verklaarde u expliciet dat uw familie nooit problemen heeft gekend met die criminelen. U verklaarde: ‘Wat hebben ze daarmee te maken? Ik was het probleem.’ Uw familie had geen problemen omdat ze achter u zochten (CGVS, G., 26.04.2021, p. 19). Hiermee geconfronteerd gaf u op het persoonlijk onderhoud bij het CGVS aan dat uw vrouw niet werd bedreigd en u enkel gezegd had dat de familie bang en bezorgd was. Deze uitleg kan niet overtuigen. Een versie van de feiten opnieuw herhalen heft de duidelijke tegenstrijdigheid die is vastgesteld niet op. Deze tegenstrijdigheid doet verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Ten vijfde legde u tegenstrijdige verklaringen af over de problemen die uw familie al dan niet zou hebben gehad nadat u vertrokken was uit Oekraïne. Voor de DVZ verklaarde u dat uw moeder omwille van de problemen ook haar woning heeft verlaten en ze in haar ouderlijk huis in een dorp is gaan wonen (DVZ-verklaring, vraag 5). Voor het CGVS daarentegen verklaarde u dat uw moeder weliswaar is verhuisd maar er geen problemen waren voor uw familie na het vertrek uit uw land en ze enkel u zochten. Ze hebben het op zijn minst niet gezegd. U verklaarde dat het kan zijn dat uw familie iets heeft verzwegen (CGVS, G., 26.04.2021, p. 20). Deze verklaringen zijn opnieuw manifest tegenstrijdig en hiermee geconfronteerd ontkent u dat u heeft gezegd dat uw moeder omwille van de problemen haar woning heeft verlaten (CGVS, G., 26.04.2021, p. 22). Dit is geen aanvaardbare uitleg. Het verslag van het gesprek bij DVZ werd u immers voorgelezen en u heeft bevestigd dat de verklaringen juist zijn (DVZ-verklaring p. 3 en p. 4). U heeft noch bij de DVZ, noch bij het CGVS melding gemaakt van correcties die zouden moeten gebeuren (CGVS, G., 26.04.2021, p. 2). Het eenvoudige ontkennen van wat u bij DVZ heeft gezegd kan aldus de tegenstrijdigheid niet te niet doen. Deze vaststellingen zetten de geloofwaardigheid aldus nog verder op de helling.”

2.3.5.11. Het door verzoeker neergelegde document, opgenomen in de map ‘documenten’ in het administratief dossier, kan omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoeker overigens niet wordt weerlegd of betwist, tot slot geen afbreuk doen aan het voorgaande.

2.3.5.12. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebrachte asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A, (2), van het Verdrag Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.6.1. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Ingevolge deze vaststellingen toont verzoeker niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, § 2, a), en b), van de Vreemdelingenwet.

2.3.6.2. Omtrent de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing voorts met recht gemotiveerd:

“Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus zoals voorzien in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer de mate van willekeurig geweld naar aanleiding van een gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge doch stelt vast dat uit een grondige analyse van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), duidelijk blijkt dat de actuele veiligheidssituatie in de oblast Ivano-Frankivsk waarvan u afkomstig bent op geen enkele wijze kan worden gekarakteriseerd als dergelijke uitzonderlijke situatie die de toekenning van subsidiaire bescherming wettigt. Hoewel er in de marge van het conflict in de Donbas af en toe gewelddadige incidenten gebeuren, bv. manifestaties die uitlopen op geweld of sporadische en kleinschalige aanslagen waarbij mogelijk een conflictgerelateerd motief zou kunnen spelen, is er op het grondgebied van Oekraïne buiten de Donbas en de Krim immers géén sprake van militaire confrontaties of gevechtshandelingen, noch van een bezetting door niet-regeringsgebonden groeperingen.”

Verzoeker onderneemt niet de minste poging teneinde de voormelde motieven te weerleggen en laat deze motieven geheel ongemoeid. Hij brengt geen informatie bij die afbreuk zou kunnen doen aan de door de verwerende partij gehanteerde landeninformatie en toont op generlei wijze aan dat de situatie in zijn land en regio van herkomst zou beantwoorden aan de criteria, zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Derhalve toont verzoeker niet aan dat hij op grond van deze bepaling in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.6.3. Verzoeker toont gelet op het voorgaande niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Russisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekster op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, het relaas nooit ten gronde heeft onderzocht en de vrees en problemen nooit serieus heeft genomen kan derhalve niet worden bijgetreden. Waar verzoeker nog stelt dat de verwerende partij nagelaten heeft *“belangrijke aspecten uit het dossier”* te onderzoeken, dient erop te worden gewezen dat verzoeker nalaat te specificeren welke belangrijke aspecten niet zouden onderzocht zijn en hoe dit de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming dan wel in positieve zin zou hebben doen ombuigen.

2.3.8. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.9. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.10. Waar verzoeker uiterst subsidiair vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen, vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf januari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. V. SERBRUYNS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS